

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 815

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 366 din 29 iunie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare	2–7
Decizia nr. 367 din 29 iunie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, în ansamblul său	8–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.125. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea și completarea Criteriilor și metodologiei privind selecția personalului în vederea participării la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.101/2011	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 366**

din 29 iunie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.488 din 20 aprilie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.068A/2022.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 pct. 8 și 9 din legea criticată contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii, prin raportare la art. 57 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Astfel, arată că art. 1 pct. 8 al legii introduce după anexa nr. 8.17, o nouă anexă, anexa nr. 8.18, cu următorul titlu: „*Anexa nr. 8.18 Suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, județul Ilfov, care au făcut obiectul legilor fondului funciar și se scad din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului în baza Deciziei civile nr. 291/R din 03.02.2011 emise de Tribunalul București*”. Această anexă cuprinde locul unde este situat terenul (comuna Balotești), caracteristicile tehnice al terenului (tarlăua, parcela, inclusiv categoria de folosință de vegetație forestieră și suprafața de 2,0000 ha).

4. De asemenea, art. 1 pct. 9 al legii deduse controlului de constituționalitate, după anexa nr. 10.2 introduce trei anexe noi, anexele nr. 10.3—10.5. Astfel, anexa nr. 10.3, intitulată „*Terenurile din domeniul public al statului, aflate în administrarea unităților și instituțiilor de cercetare-dezvoltare, aferente construcțiilor care intră sub incidența Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care trec în domeniul privat al comunelor/orașelor și în administrarea consiliilor locale în vederea aplicării art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”, cuprinde denumirea unității de cercetare-dezvoltare (Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești), sediul și suprafața de 0,3586 ha.

5. Corelativ, anexa nr. 10.4, intitulată „*Terenurile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, județul Ilfov, aferente construcțiilor care intră sub incidența Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care trec în domeniul privat al comunei Balotești și în administrarea consiliului local în vederea aplicării art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”, cuprinde locul unde este situat terenul (comuna Balotești) și caracteristicile tehnice ale terenului (nr. carte funciară, tarlăua, parcela, categoriile de folosință, curți-construcții și drum, precum și suprafața de 0,3586 ha).

6. Însă art. 1 pct. 8 și 9 din legea criticată, cu privire la anexele nr. 10.3 și nr. 10.4, nu are un temei-cadru în corpul actului normativ modificator ori în cel în vigoare. Necesitatea existenței unui temei-cadru în actul normativ izvorăște chiar din structura logico-juridică a unei norme de drept, care, indiferent de formularea ei literală, trebuie să asigure acele elemente structurale precum ipoteza, dispoziția și sancțiunea normei. Dintre acestea, partea indispensabilă a normei juridice o reprezintă dispoziția, care trebuie să prescrie conduita pe care trebuie să o realizeze cei cărora li se adresează norma, iar dacă din titlul și conținutul anexelor criticate se pot contura anumite ipoteze, prin lipsa unui temei-cadru în corpul actului normativ nu se poate complini existența dispoziției ca element structural al normei juridice. În acest sens sunt invocate dispozițiile art. 57 din Legea nr. 24/2000, care stabilesc reguli privind redactarea anexelor la un act normativ.

7. Or, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, în corpul legii criticate nu există dispoziții care să prevadă: scăderea bunurilor din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, trecerea acestora din domeniul public al statului și din administrarea unităților și instituțiilor de cercetare-dezvoltare în domeniul privat al comunelor/orașelor și în administrarea consiliilor locale ori trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești în domeniul privat al comunei Balotești și în administrarea consiliului local.

8. Președintele României susține, de asemenea, încălcarea dispozițiilor art. 120, și, implicit, ale art. 1 alin. (4) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție. În acest sens consideră că prin utilizarea în titlul anexei nr. 10.3 a sintagmei „*care trec în domeniul privat al comunelor/orașelor și în administrarea consiliilor locale*” și în titlul anexei nr. 10.4 a sintagmei „*care trec în domeniul privat al comunei Balotești și în administrarea consiliului local*” este încălcat principiul autonomiei locale.

9. Potrivit art. 139 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, hotărârile privind dobândirea dreptului de proprietate în cazul bunurilor imobile se adoptă de consiliul local cu majoritatea calificată, de două treimi din numărul consilierilor locali în funcție. Totodată, art. 87 alin. (5) din Codul administrativ prevede că autoritățile administrației publice locale administrează sau, după caz, dispun de resursele financiare, precum și de bunurile proprietate publică sau privată ale unităților administrativ-teritoriale, în conformitate cu principiul autonomiei locale. Or, în cauză, lipsa manifestării de voință a Consiliului Local Balotești atât cu privire la dobândirea dreptului de proprietate, cât și cu privire la administrarea terenurilor respective atrage încălcarea art. 120 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul autonomiei locale.

10. În susținerea criticilor de neconstituționalitate este invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 384 din 29 mai 2019), potrivit căreia inexistența acordului unităților administrativ-teritoriale în ceea ce privește transferul bunurilor în patrimoniul acestora, inclusiv al celor din domeniul public, reprezintă o încălcare a principiului constituțional al autonomiei locale.

11. Președintele României consideră că atribuirea unui astfel de efect titlurilor anexelor criticate, constând în transferul dreptului de proprietate publică și al dreptului de administrare, în absența unui temei-cadru în corpul actului normativ, contravine nu numai art. 1 alin. (5) din Constituție, ci și art. 120 din Legea fundamentală, care consacră principiul autonomiei locale, precum și art. 147 alin. (4) din Constituție, având în vedere jurisprudența constituțională în materie.

12. În considerarea argumentelor expuse, Președintele României solicită admiterea sesizării de neconstituționalitate și constatarea neconstituționalității legii, în ansamblul său.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

14. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5), ale art. 120 alin. (1) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție. Invocă aspecte din jurisprudența Curții Constituționale referitoare la exigențele de calitate a legii (spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022 și Decizia nr. 678 din 29 octombrie 2019) și reține că lipsa temeiului-cadru în corpul actului normativ modificator sau în cel în vigoare este de natură să încalce normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 și, în consecință, să creeze premisele încălcării principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta referitoare la calitatea normei juridice.

15. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate privind încălcarea principiului autonomiei locale, garantat de art. 120 din Constituție, Guvernul consideră că lipsa manifestării de voință a consiliului local prin adoptarea unei hotărâri cu privire la dobândirea dreptului de proprietate, cât și cu privire la administrarea terenurilor vizate creează premisele încălcării dispozițiilor art. 120 din Legea fundamentală. Dispozițiile art. 139 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ stabilesc că hotărârile privind dobândirea sau înstrăinarea dreptului de proprietate în cazul bunurilor imobile se adoptă de consiliul local cu majoritatea calificată, de două treimi din numărul consilierilor locali în funcție. Prin urmare, în măsura în care lipsește hotărârea consiliului local privind dobândirea dreptului de proprietate, respectiv administrarea imobilelor vizate, se creează premisele încălcării principiului autonomiei locale

garantat de art. 120 din Legea fundamentală. În acest sens invocă Deciziile Curții Constituționale nr. 58 din 16 februarie 2022 și nr. 384 din 29 mai 2019.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

17. La dosarul cauzei, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești a comunicat un memoriu, formulat în calitate de *amicus curiae*, prin care susține că, în privința suprafeței de teren de 0,36 ha, principiul autonomiei locale nu este încălcat, sens în care invocă Adresa nr. 2.234 din 28 martie 2014, emisă de Primăria Balotești, județul Ilfov, pe care o atașează memoriului. Potrivit acestei adrese, „în ședința de lucru din 27 martie 2014, consiliul local a aprobat în unanimitate ca suprafața de 0,36 ha, din care 0,25 ha, aferentă celor două blocuri de locuințe valorificate în baza Legii nr. 85/1992 și 0,11 ha aferente drumului de acces, să treacă din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a comunei Balotești, în conformitate cu prevederile Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare”.

18. La termenul de judecată fixat pentru data de 18 mai 2022, Curtea a amânat succesiv începerea dezbaterilor pentru datele de 8 iunie 2022 și 29 iunie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare.

20. Autorul sesizării susține încălcarea dispozițiilor din Constituție cuprinse în: art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale și ale art. 147 alin. (4) privind deciziile Curții Constituționale.

21. În vederea soluționării obiecției de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legii sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

22. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul de a

sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

23. Referitor la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament.

24. Din consultarea fișei referitoare la derularea procedurii legislative în cauză, Curtea constată că legea supusă controlului a fost adoptată ca lege organică, în procedură obișnuită, de Senat în data de 20 septembrie 2021 și de Camera Deputaților în data de 23 martie 2022, a fost depusă la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii în data de 28 martie 2022 și trimisă la Președintele României, spre promulgare, în data de 2 aprilie 2022. Prezenta sesizare de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 20 aprilie 2022. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, Curtea constată că sesizarea de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

25. În vederea analizării îndeplinirii de către prezenta sesizare a celei de-a treia condiții de admisibilitate — obiectul controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului, Curtea constată că obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, acesta vizând Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, lege adoptată de Parlament, dar nepromulgată.

26. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității legii criticate.

27. Analizând conținutul normativ al legii criticate, precum și criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că, în esență, aceste critici vizează încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind susținute, în principal, deficiențe de tehnică legislativă referitoare la lipsa unui temei-cadru în corpul actului modificator ori în cel în vigoare pentru anexele punctual invocate, a art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală privind principiul autonomiei locale, având în vedere lipsa manifestării de voință a Consiliului Local Balotești atât cu privire la dobândirea dreptului de proprietate privată, cât și cu privire la administrarea terenurilor vizate de dispozițiile legale criticate.

28. Cu privire la admisibilitatea unei critici de neconstituționalitate formulate din perspectiva unor prevederi ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea a statuat că acestea pot fi avute în vedere în exercitarea

controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Aceasta este concluzia care se desprinde din jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, dar prin reglementarea lor legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. De aceea, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora *„Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”*, și cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, *„în România, respectarea [...] legilor este obligatorie”* (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

29. Curtea Constituțională a mai reținut că normele de tehnică legislativă referitoare la integrarea proiectului de lege în ansamblul legislației statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune, conform art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragraful 27), precum și că legiferarea rămâne atribuția exclusivă a Parlamentului care însă, în procesul de elaborare a actelor normative, are obligația de a respecta principiile constituționale și să gândească, în consecință, un sistem legislativ coerent, armonios, coordonat și eficient, care să protejeze valorile statului de drept și să asigure un echilibru just între interesele colective, pe de o parte, și cele individuale, pe de altă parte (a se vedea, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, paragraful 38).

30. Din perspectiva tehnicii legislative, Curtea reține că anexele, ca părți componente ale unui act normativ, pot fi utilizate pentru stabilirea semnificației unor noțiuni sau unor termeni instituiți prin actul normativ [anexa cu un index de termeni — art. 37 alin. (2) din Legea nr. 24/2000] ori pentru reglementarea unor norme cu caracter predominant tehnic, care conțin prevederi ce cuprind exprimări cifrice, desene, tabele, planuri sau altele asemenea [art. 57 alin. (1) și (2) din aceeași lege]. De asemenea, prevederile art. 57 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 urmăresc circumscrierea dispozițiilor cuprinse în anexele la un act normativ la temeiul-cadru din acest act.

31. Referitor la anexele la Legea nr. 45/2009, în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 852 din 14 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 6 mai 2022), Curtea Constituțională a reținut că acestea realizează o inventariere a terenurilor ce fac obiectul de reglementare al actului normativ criticat, însă, în temeiul art. 31 alin. (2) din același act normativ, în măsura în care asupra acelorași suprafețe de teren cuprinse în anexele a fost reconstituit în mod legal un drept de proprietate privată, aceste suprafețe sunt exceptate în mod expres de la apartenența la domeniul public. În acest sens, prevederile art. 57 din Legea nr. 45/2009 dispun că anexele fac parte integrantă din lege și cuprind datele de identificare a suprafețelor de teren aparținând domeniului public al statului, indispensabile cercetării-dezvoltării și

multiplicării materialului biologic, și aflate în administrarea instituțiilor și unităților de cercetare-dezvoltare de drept public, care au ca obiect de activitate cercetarea-dezvoltarea în agricultură.

32. Pornind de la aceste considerente, Curtea observă că prevederile art. I pct. 8 din legea supusă controlului de constituționalitate introduc anexa nr. 8.18, al cărei titlu se referă la „*Suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, Județul Ilfov, care au făcut obiectul legilor fondului funciar și se scad din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului în baza Deciziei civile nr. 291/R din 03.02.2011 emisă de Tribunalul București*”. De asemenea, anexa nr. 8.18 cuprinde un tabel prin care sunt evidențiate locul unde este situat terenul și caracteristicile tehnice ale terenului (tarlăua, parcela, categoria de folosință și suprafața).

33. Curtea observă, totodată, că, instituind regula scăderii din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unor suprafețe de teren, în temeiul unei hotărâri judecătorești precis individualizate, titlul anexei menționate echivalează cu o ipoteză normativă cu caracter de noutate, iar în cuprinsul Legii nr. 45/2009 sau în cel al legii deduse controlului de constituționalitate nu există un temei-cadru pentru această soluție legislativă.

34. Referitor la scăderea unor suprafețe de teren din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, Curtea reține că aceasta este o operațiune cu caracter tehnic, administrativ, distinctă de transferul terenurilor din domeniul public și intrarea acestora în circuitul civil, iar această operațiune nu se realizează prin lege, ci prin acte de reglementare secundară emise în temeiul legii. Astfel, art. 288 alin. (1) din Codul administrativ stabilește că „*inventarul bunurilor din domeniul public al statului se întocmește și se modifică, după caz, potrivit prevederilor în vigoare, de ministere sau de celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, atât pentru bunurile aflate în administrarea acestora, cât și pentru bunurile aflate în administrarea unităților din subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, precum și de autoritățile publice autonome, și se aprobă prin hotărâre a Guvernului*.”, iar art. 288 alin. (2) din Codul administrativ dispune că „*Actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului se realizează prin sistemul securizat al ministerului cu atribuții în domeniul finanțelor publice de către instituțiile prevăzute la alin. (1), pe baza actelor normative sau individuale, după caz, aprobate. Ministerul cu atribuții în domeniul finanțelor publice realizează centralizarea inventarului bunurilor din domeniul public al statului prevăzut la alin. (1) și îl supune aprobării Guvernului, prin hotărâre*”. În acest sens este Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006. Or, analizând titlul anexei nr. 8.18, în absența unui temei-cadru în cuprinsul legii și a vreunei explicații în cuprinsul expunerii de motive, nu este clar dacă obiectul măsurii reglementate îl constituie schimbarea regimului juridic al bunului în cauză (încetarea proprietății publice a statului), actualizarea inventarului bunurilor din domeniul public al statului sau ambele. În plus, Curtea observă că art. II alin. (2) din legea criticată dispune un termen pentru demararea procedurii de modificare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006.

35. Distinct, din analiza art. I pct. 6 și 8 din legea criticată nu rezultă cu claritate regimul juridic aplicabil asupra aceleiași

suprafețe de teren, de 2,0000 ha, vizate de ambele norme. Astfel, art. I pct. 6 din legea criticată introduce numărul curent 18 în anexa nr. 8 la Legea nr. 45/2009, anexă al cărei titlu se referă la „*Suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea unităților de cercetare-dezvoltare care trec în domeniul privat al statului, la dispoziția comisiilor locale de fond funciar sau rămân în administrarea Agenției Domeniilor Statului, după caz*”. Numărul curent 18 se referă la suprafața de 2,0000 ha, aflată în Balotești, județul Ilfov, în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, în timp ce, cu privire la aceeași suprafață, anexa nr. 8.18 se referă la „*Suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, Județul Ilfov, care au făcut obiectul legilor fondului funciar și se scad din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului în baza Deciziei civile nr. 291/R din 03.02.2011 emisă de Tribunalul București*”, menționându-se în cuprinsul anexei comuna Balotești și caracteristicile tehnice ale terenului în suprafață totală de 2,0000 ha.

36. Curtea constată, așadar, că soluțiile legislative nu sunt corelate, iar lipsa de precizie și claritate a celor două norme creează incertitudine asupra regimului juridic aplicabil suprafeței menționate.

37. În plus, la art. I pct. 6 din legea criticată, Curtea remarcă indicarea greșită a denumirii unității [„*Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biotenologie* (corect, „*Biologie*”) și *Nutriție Animală — IBNA Balotești*”], iar la art. I pct. 8 și 9 Curtea observă redactarea eronată a sintagmelor „*Caracteristicile tehnice al* (corect, „*ale*”) *terenului*”, respectiv „*Denumirea unității de cercetare-dezvoltate* (corect, „*dezvoltare*”)”, ceea ce denotă lipsa de rigoare în redactare, nepermisă în cazul actelor normative [a se vedea art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000].

38. Totodată, Curtea observă că prin titlurile anexelor nr. 10.3 „*Terenurile din domeniul public al statului, aflate în administrarea unităților și instituțiilor de cercetare-dezvoltare, aferente construcțiilor care intră sub incidența Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care trec în domeniul privat al comunelor/orașelor și în administrarea consiliilor locale în vederea aplicării art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*” și nr. 10.4 „*Terenurile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biologie și Nutriție Animală — IBNA Balotești, județul Ilfov, aferente construcțiilor care intră sub incidența Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care trec în domeniul privat al comunei Balotești și în administrarea consiliului local în vederea aplicării art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”, introduse prin art. I pct. 9 din legea dedusă controlului de constituționalitate, se instituie o soluție normativă care presupune un transfer interdomenial de bunuri imobile (din domeniul public al statului în domeniul privat al comunelor/orașelor), cu schimbarea titularului dreptului, precum și un transfer al dreptului de administrare a acestor bunuri (din administrarea unităților și instituțiilor de cercetare în administrarea consiliilor locale). De asemenea, din modul de redactare a titlurilor anexelor rezultă că anexa nr. 10.3 reprezintă cadrul general de reglementare (referindu-se la

domeniul privat al comunelor/orașelor, respectiv consilii locale, cât privește suprafața de teren de 0,3586 ha), în timp ce anexa nr. 10.4 instituie o particularizare a soluției legislative cuprinse în anexa anterioară (referindu-se la domeniul privat al comunei Balotești, cât privește aceeași suprafață de teren). Astfel, examinând conținutul celor două anexe, rezultă că, în realitate, acestea cuprind, în esență, aceeași soluție legislativă, ceea ce este inadmisibil raportat la o bună tehnică legislativă.

39. De asemenea, contrar art. 57 alin. (5) din Legea nr. 24/2000, prin conținutul lor, titlurile anexelor cuprind o exprimare amplă și detaliată, concepută în scopul producerii unor efecte juridice, care este însă caracterizată de imprecizie și neclaritate în raport cu obiectul reglementării, cu consecințe în ceea ce privește înțelegerea acestor norme, în vederea interpretării și aplicării lor corecte.

40. De altfel, în absența unui temei-cadru care să confere coerență și claritate, soluțiile normative cuprinse în anexele criticate, astfel cum sunt redactate, par să deroge de la dispozițiile cuprinse în art. 31 din Legea nr. 45/2009 care reglementează regimul juridic al terenurilor date în administrarea institutelor naționale, a institutelor, centrelor și stațiunilor de cercetare-dezvoltare din domeniul agricol, a instituțiilor de învățământ agricol și silvic, precum și a unităților de cercetare-dezvoltare aflate în structura unor regii din domeniul agricol, fără a respecta însă exigențele specifice unor norme derogatorii (a se vedea art. 63 din Legea nr. 24/2000), care sunt de strictă interpretare și aplicare.

41. În consecință, Curtea reține că, deși anexele la Legea nr. 45/2009 fac parte integrantă din acest normativ (a se vedea art. 57 din lege), având forța juridică a actului normativ căreia îi aparțin, aceasta nu justifică instituirea unor soluții normative de noutate exclusiv prin cuprinsul acestora, în absența unui temei-cadru în lege. Reglementând în acest mod și într-o manieră lipsită de precizie și claritate, de natură să creeze confuzie cu privire la regimul juridic aplicabil bunurilor imobile vizate, prevederile legale criticate se abat de la normele de tehnică legislativă, în special de la art. 57 din Legea nr. 24/2000, și încalcă astfel dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta referitoare la calitatea legilor.

42. Curtea observă că în același sens este și Avizul nr. 380 din 31 mai 2021 al Consiliului Legislativ, care a avizat favorabil propunerea legislativă, reținând însă că „soluția legislativă de completare a Legii nr. 45/2009 cu anexa nr. 8.18, respectiv cu anexele nr. 10 și 11 (numerotate astfel în varianta legii depusă de inițiatori; în prezent acestea se regăsesc în legea criticată sub nr. 8.18, 10.3 și 10.4) este improprie stilului normativ, având în vedere că în actul normativ asupra căruia se intervine nu există prevederi prin care să se facă trimitere la aceste anexe. Astfel sunt încălcate dispozițiile art. 57 alin. (3) teza I din Legea nr. 24/2000 (...). De altfel această soluție legislativă nici nu este argumentată în expunerea de motive. Ca urmare, recomandăm fie completarea propunerii legislative cu norme de trimitere care să constituie temei pentru respectivele anexe, fie renunțarea la acestea”.

43. De asemenea, Curtea reține că instituirea unor soluții derogatorii de la dispozițiile speciale cuprinse în art. 31 din Legea nr. 45/2009, precum și de la regulile privind proprietatea publică și privată a statului și a unităților administrativ-teritoriale cuprinse în Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și în partea a V-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, atrage incidența în cauză și a dispozițiilor art. 136 din Constituție privind proprietatea.

44. Curtea observă că prin anexele nr. 10.3 și 10.4, introduse prin art. I pct. 9 din legea criticată, sunt reglementate două operațiuni juridice distincte: pe de o parte, are loc un transfer interdomenial, cu schimbarea titularului dreptului de proprietate, terenurile trecând din domeniul public al statului în domeniul privat al comunei/orașului, ceea ce are ca efect stingerea dreptului de proprietate publică a statului. Pe de altă parte, se constituie un drept de administrare în favoarea autorităților administrației publice locale (consiliul local) asupra terenurilor astfel transmise.

45. Analizând conținutul Legii nr. 45/2009, Curtea observă că, în ceea ce privește aceeași categorie juridică, art. 31 alin. (7) din Legea nr. 45/2009 dispune că: „*Terenurile din domeniul public al statului aflate în administrarea unităților și instituțiilor de cercetare-dezvoltare, aferente construcțiilor proprietate privată a statului, cele aferente construcțiilor valorificate în baza Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele aferente construcțiilor proprietate unităților și instituțiilor de cercetare-dezvoltare trec în domeniul privat al statului și în administrarea unităților și instituțiilor de drept public și de utilitate publică de cercetare-dezvoltare, conform anexelor nr. 7, 7.1—7.19.*”

46. Or, legiuitorul instituie o soluție normativă diferită, în raport cu normele existente în fondul activ al legislației, fără a fi justificate adoptarea acesteia și instituirea unui regim juridic diferit în privința bunurilor vizate. Analizând expunerea de motive, Curtea constată că aceasta se referă doar la necesitatea ca „Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Bioresurse Alimentare — IBA București să primească în administrare publică un teren pe care să construiască noi facilități de cercetare, laboratoare și stații pilot”, fără a fi argumentate în vreun fel soluțiile legislative cuprinse în art. I pct. 8 și 9 cu referire la anexele nr. 10.3 și 10.4, care au implicații asupra domeniului public al statului.

47. De asemenea, potrivit art. 864 din Codul civil, „*Dreptul de proprietate publică se stinge dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat, dacă a încetat uzul sau interesul public, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.*”

48. Instituind trecerea bunurilor din domeniul public al statului în domeniul privat al comunei, legiuitorul se abate astfel și de la regulile specifice privind „Trecerea bunurilor în domeniul privat”, stabilite prin capitolul II din partea a V-a a Codului administrativ. Codul administrativ nu reglementează cu privire la o asemenea ipoteză, ci instituie doar posibilitatea trecerii unui bun din domeniul public în domeniul privat al aceluiași titular al dreptului de proprietate (statul sau unitățile administrativ-teritoriale), potrivit art. 361 din acest act normativ, stabilind imperativ prezentarea unei justificări temeinice a încetării uzului sau interesului public național în cazul trecerii unui bun din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia.

49. În jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 173), Curtea Constituțională a statuat că legiuitorul poate institui oricând derogări de la cadrul normativ în vigoare, în virtutea principiului de drept conform căruia *specialia generalibus derogant*, însă actul normativ derogatoriu nu trebuie să lipsească de eficiență dispozițiile constituționale, ceea ce ar echivala cu nerespectarea cerințelor de calitate a legii.

50. Or, prin legea criticată, transferul din domeniul public al statului în domeniul privat al comunei a unor bunuri care în prezent fac parte din categoria bunurilor indispensabile activității

de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic (a se vedea anexa nr. 1.3 la Legea nr. 45/2009, în vigoare) se realizează exclusiv prin titlurile anexelor nr. 10.3 și 10.4, fără o justificare temeinică, menită să asigure justul echilibru necesar între cerințele realizării interesului general al societății în apărarea și garantarea dreptului de proprietate publică a statului, pe de o parte, respectiv protecția drepturilor individuale, pe de altă parte.

51. Ca atare, având în vedere caracterul inalienabil al bunurilor proprietate publică a statului, stabilit prin art. 136 alin. (4) din Constituție, dreptul de proprietate publică al statului nu încetează decât prin modalitățile indicate în lege, cu respectarea tuturor condițiilor pe care legiuitorul le-a instituit, și nu prin norme juridice imprecise și fără o justificare temeinică. În consecință, Curtea constată încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 136 alin. (4) din Constituție.

52. De asemenea, prin Decizia nr. 384 din 29 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iunie 2019, paragraful 52, Curtea a reținut că inexistența acordului unităților administrativ-teritoriale în ceea ce privește transferul bunurilor în patrimoniul acestora, inclusiv al celor din domeniul public, reprezintă o încălcare a principiului constituțional al autonomiei locale, reglementat prin art. 120 alin. (1) din Constituție. În sens similar sunt și considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată, paragrafele 183—185.

53. Reținând că, potrivit dispozițiilor art. 139 alin. (2) din Codul administrativ, hotărârile privind dobândirea sau înstrăinarea dreptului de proprietate în cazul bunurilor imobile se adoptă de consiliul local cu majoritatea calificată, de două treimi din numărul consilierilor locali în funcție, Curtea constată că aceste considerente sunt aplicabile în mod corespunzător și în prezenta cauză. În consecință, dispozițiile legale cuprinse în anexele nr. 10.3 și 10.4, care dispun transferul *ope legis* al terenurilor vizate din domeniul public al statului în domeniul privat al comunei Balotești, în absența unui acord valid al unității administrativ-teritoriale, fără respectarea tuturor condițiilor legale, încalcă principiul autonomiei locale care privește atât organizarea și funcționarea administrației publice, cât și gestionarea, sub propria responsabilitate, a intereselor colectivităților pe care autoritățile publice le reprezintă.

54. De asemenea, Curtea observă că, alături de transferul terenurilor vizate din proprietatea publică a statului în

proprietatea privată a orașului/comunei, prevederile de lege criticate dispun în același timp și cu privire la dreptul de administrare asupra terenurilor în cauză. Or, cu privire la modalitatea de constituire a dreptului de administrare, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată, paragraful 190, Curtea a reținut că, transmitând însuși dreptul de proprietate către unitatea administrativ-teritorială, statul nu poate constitui concomitent și dreptul de administrare în favoarea autorităților administrației publice locale, întrucât nu mai este titularul dreptului de proprietate, pe care tocmai l-a transmis. Ca atare, Curtea constată încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 120 alin. (1) din Constituție.

55. În consecință, Curtea constată că, în contextul unei reglementări imprecise a înseși măsurii juridice dispuse cu privire la bunurile vizate, mecanismul derogatoriu instituit de prevederile de lege criticate, prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă, este de natură să contravină art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind exigențele de calitate a legii, să afecteze regimul juridic privind proprietatea publică a statului, stabilit prin art. 136 alin. (4) din Constituție, precum și să creeze premisele încălcării principiului autonomiei locale, consacrat de art. 120 alin. (1) din Constituție.

56. Având în vedere interdependența logică între anexele analizate și celelalte prevederi cuprinse în legea criticată, preponderent redactate sub forma anexelor, Curtea constată că viciile de neconstituționalitate evidențiate se răsfrâng asupra întregului act normativ supus controlului, astfel încât obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României urmează a fi admisă, cu consecința constatării neconstituționalității legii criticate, în ansamblul său.

57. În final, față de caracterul strict tehnic al anexelor la Legea nr. 45/2009, a căror redactare presupune inclusiv efectuarea unor operațiuni matematice, Curtea subliniază că este necesar ca legiuitorul să manifeste o atenție sporită ori de câte ori acționează pentru modificarea și/sau completarea acestora, astfel încât să se evite crearea unor situații juridice confuze, cu riscul de a afecta securitatea juridică.

58. Cu privire la susținerea privind încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, în raport cu criticile formulate, aceste dispoziții constituționale nu sunt incidente în cauză, deoarece considerentele deciziilor Curții Constituționale invocate vizează ipoteze juridice distincte de cele care formează obiectul criticii în prezenta cauză.

59. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 iunie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 367

din 29 iunie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, în ansamblul său

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, obiecție formulată de Avocatul Poporului.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.521 din 21 aprilie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.071A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, Avocatul Poporului susține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 45 din Constituție, sens în care formulează critici de neconstituționalitate din perspectiva omisiunii legiuitorului de a reglementa norme tranzitorii prin care să se stabilească termene adecvate în care destinatarii reglementării în materie să se conformeze noilor obligații impuse de legiuitor.

4. Arată că noile prevederi stabilesc cadrul juridic pentru bunurile imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, proprietatea privată a statului, ce vor fi trecute din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale pe a căror rază teritorială se află acestea. Concomitent cu trecerea din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale a bunurilor imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară este abrogată și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, act normativ care stabilea cadrul legal pentru vânzarea bunurilor imobile — clădiri și terenuri aferente —, prevăzute în anexa la ordonanța de urgență, de către Agenția Domeniilor Statului, prin atribuire directă către concesionarii activităților sanitare veterinare publice de interes național care își desfășoară activitatea în aceste imobile.

5. Medicina veterinară este una dintre profesiile reglementate sectorial prin Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului, iar exercitarea profesiei de medic veterinar este reglementată prin Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 24 martie 2014.

6. Totodată, „activitățile pe care legiuitorul le dă în competență exclusivă a medicilor veterinari prezintă o importanță deosebită, având un impact direct asupra sănătății animalelor și indirect asupra celei a oamenilor” (a se vedea deciziile Curții Constituționale nr. 511 din 4 iulie 2017 și nr. 846 din 18 noiembrie 2020).

7. Potrivit Legii nr. 160/1998, medicul veterinar cu drept de liberă practică poate opta în vederea exercitării profesiei pentru una dintre formele de organizare: (i) fie ca persoană fizică ce exercită în mod independent o profesie liberală, caz în care formele de exercitare a profesiei sunt cabinetul medical-veterinar individual de consultanță, cabinetul medical-veterinar individual de asistență, respectiv cabinete medical-veterinare asociate, (ii) fie ca persoană juridică — societate reglementată de Legea societăților nr. 31/1990 — ce are obiect principal de activitate activități veterinare, caz în care formele de exercitare a profesiei sunt cabinetul medical-veterinar de consultanță, cabinetul medical-veterinar de asistență, clinica veterinară, spitalul veterinar, centrul veterinar specializat, unitatea farmaceutică veterinară pentru comercializarea cu amănuntul (farmacie veterinară sau punct farmaceutic veterinar) și laboratorul medical-veterinar privat.

8. În acest context, Avocatul Poporului susține că, prin aplicarea noului act normativ, unitățile medical-veterinare, care au fost înființate și funcționează în temeiul și cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare, sunt puse în fața unei reglementări care le impune condiții de funcționare noi, în ceea ce privește desfășurarea efectivă a activității de medicină veterinară, în cabinetele medicale veterinare, întrucât dispozițiile în discuție afectează, în mod direct, funcționarea acestor cabinete, prin schimbarea cadrului juridic al bunurilor imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, constând în sedii ale circumscripțiilor sanitare-veterinare, locuințe de serviciu și anexele inseparabile.

9. Așadar, în lipsa unor reglementări tranzitorii, de la data intrării în vigoare a noilor reglementări, toate unitățile medical-veterinare care au sediile în spațiile aflate în proprietatea privată a statului, constând în sedii ale circumscripțiilor sanitare-veterinare, locuințe de serviciu și anexele inseparabile, precum și terenurile aferente, și care trec din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale pe a căror rază teritorială se află acestea pot ajunge în situația de a nu mai putea îndeplini condițiile prevăzute de lege pentru desfășurarea activității de medicină veterinară sau, după caz, de a nu mai funcționa, în fapt, în locațiile având această destinație. Acest aspect este de natură să determine încălcarea dispozițiilor art. 34 din Constituție în ceea ce privește obligația statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, ceea ce implică și crearea condițiilor care să asigure prestarea de servicii medicale, inclusiv sub aspectul asigurării bazei materiale necesare.

10. Or, întrucât legea criticată reglementează, pe de o parte, doar trecerea bunurilor imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară din administrarea Agenției Domeniilor Statului în cea a consiliilor locale, iar, pe de altă parte, abrogă normele care permiteau vânzarea spațiilor în scopul exclusiv al desfășurării activității sanitare-veterinare, fără garanții în privința păstrării destinației imobilelor, cu riscul schimbării pe viitor a destinației acestora, statul nu va mai dispune de baza materială care să asigure îndeplinirea obligației constituționale menționate și, ca urmare, nu își va mai putea îndeplini obligația

constituțională de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și sănătății publice.

11. În plus, toate aceste modificări în structura unităților medical-veterinare presupun operațiuni care implică modificarea actelor de înființare a cabinetelor medical-veterinare, respectiv a certificatelor de înregistrare în Registrul unic al cabinetelor medical-veterinare, cu sau fără personalitate juridică, ce se întocmesc la consiliile județene, după aprobarea lor de către Biroul executiv al Consiliului Național al Colegiului Medicilor Veterinari, certificate necesare pentru obținerea autorizației de funcționare a cabinetului [art. 32 alin. (1) din Legea nr. 160/1998].

12. De asemenea, Avocatul Poporului susține încălcarea principiului prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu referire la cerințele de previzibilitate a legii. Chiar dacă noile condiții impuse operatorilor economici furnizori de servicii medical-veterinare se justifică din perspectiva importanței valorilor apărute prin intermediul acestor prevederi și a gravității consecințelor ce pot apărea în cazul unor soluții legislative diferite, se susține că impunerea de reguli noi fără reglementarea unei soluții legislative pentru situația tranzitorie și a unui termen adecvat și rezonabil care să permită destinatarilor normei să răspundă noilor cerințe legislative demonstrează lipsa de previzibilitate și de coerență legislativă și este contrară principiului securității raporturilor juridice civile care constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept. Omitiunea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil în domeniu reprezintă, astfel, o încălcare a exigențelor constituționale care consacră principiul securității juridice și a principiului încrederii legitime, principii care impun legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 846 din 18 noiembrie 2020).

13. În lipsa unor dispoziții tranzitorii sau a unei modificări cuprinse în legea criticată prin care să se prevadă efectele asupra raporturilor juridice în curs de derulare, arată că legea este contrară art. 1 alin. (5) din Constituție în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, dar și în cea referitoare la securitatea raporturilor juridice în curs de derulare. Referitor la cerințele de calitate a legii, invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

14. Totodată, Avocatul Poporului susține încălcarea principiului stabilității/securității raporturilor juridice prevăzut de art. 1 alin. (3) din Constituție, sens în care arată că legiuitorul nu a însoțit modificările prin care adaugă noi condiții pentru înființarea și funcționarea unităților medical-veterinare cu norme tranzitorii expres, menite să asigure previzibilitate și certitudine modului de conformare la noile cerințe legale, în lipsa elementelor de circumstanțiere menționate mai sus, precum și a unui termen rezonabil în care destinatarii normelor să se adapteze noilor prescripții legale în scopul asigurării continuității în activitatea economică. Legea astfel modificată a fost adoptată cu încălcarea principiului securității juridice și a principiului legalității, consacrate de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

15. De asemenea, întrucât omisiunea de a reglementa norme tranzitorii vizează aplicarea noilor dispoziții cu privire la unitățile medical-veterinare înființate conform dispozițiilor legale, care funcționează potrivit cadrului legal în vigoare, consideră că viciul de neconstituționalitate se răsfrânge asupra întregului act normativ, astfel încât, pentru aceste considerente, legea este neconstituțională în ansamblul său.

16. În susținerea acestei critici de neconstituționalitate invocă aspecte privind principiul securității juridice și principiul legalității cuprinse în jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016 sau Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019) și a Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și art. 26 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

17. De asemenea, Avocatul Poporului consideră că actul normativ criticat încalcă și prevederile art. 45 din Constituție cu privire la libertatea economică. Astfel, în scopul creării unui mediu concurențial și a unei piețe interne competitive, este garantat, la nivel constituțional, principiul libertății economice care, împreună cu libera inițiativă, constituie fundamentul economiei de piață. Or, este necesar ca aceste drepturi fundamentale să fie garantate infraconstituțional printr-o legislație previzibilă și coerentă, care să asigure stabilitatea raporturilor juridice existente în domeniul reglementat al profesiei de medic veterinar. În caz contrar, activitatea medicilor veterinari și a cabinetelor veterinare sunt afectate, acestea fiind în imposibilitatea de a-și mai desfășura activitatea.

18. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

19. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție și neîntemeiată în raport cu prevederile constituționale ale art. 34 și 45. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 846 din 18 noiembrie 2020 și arată că abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004, fără a se reglementa și situațiile tranzitorii derivate din eventualele contracte de concesiune, încheiate în condițiile art. 15 alin. (2) din actul normativ respectiv, în curs de desfășurare la intrarea în vigoare a legii ce face obiectul sesizării, este de natură a încălca principiul securității juridice, destinatarii legii nefiind în măsură să își prefigureze conduita în vederea respectării noilor prevederi. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 34 alin. (1) și (2) din Constituție, Guvernul apreciază că susținerile autorului sunt neîntemeiate, în condițiile în care prevederile art. 3 din legea ce face obiectul sesizării de neconstituționalitate asigură garanții pentru desfășurarea activității de medicină veterinară în imobilele în cauză, prin instituirea obligației păstrării destinației bunurilor în cazul închirierii acestora. În ceea ce privește prevederile constituționale privind libertatea economică, apreciază că acestea nu sunt incidente, normele criticate neaducând modificări cu privire la condițiile referitoare la desfășurarea activității de medicină veterinară de către medicii veterinari.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

21. La dosarul cauzei, Colegiul Medicilor Veterinari — Biroul executiv a comunicat un memoriu, în calitate de *amicus curiae*, prin care arată că legea criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) în componența sa privind principiul legalității și principiul securității raporturilor juridice. Se arată că, deși modifică substanțial cadrul legal în vigoare, actul normativ criticat nu reglementează dispoziții tranzitorii referitoare la termene adecvate pentru finalizarea procesului de vânzare-cumpărare aflat în derulare. În acest moment foarte multe cabinete medicale veterinare din mediul rural, în urma solicitării de cumpărare de la Agenția Domeniilor Statului, au plătit efectuarea cadastrului și intabularea imobilelor și așteaptă să fie semnate contractele. Alte imobile pentru care s-au depus solicitări de cumpărare sunt în procesul de evaluare. La această dată, unele imobile sunt concesionate în baza art. 214—216 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului și, ca atare, trebuie precizat că acestea trec cu sarcini de la Agenția Domeniilor Statului la consiliile locale. Se susține că odată cu abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 este necesar să se abroge și art. 214—216 din Legea nr. 268/2001.

22. La termenul de judecată fixat pentru data de 2 iunie 2022, Curtea a amânat dezbaterile pentru data de 29 iunie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, în ansamblul său, având următorul cuprins:

„Art. 1. — *Bunurile imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, proprietatea privată a statului, constând în sedii ale circumscripțiilor sanitar-veterinare, locuințe de serviciu și anexele inseparabile, precum și terenurile aferente, trec din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale pe a căror rază teritorială se află acestea.*

Art. 2. — *În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Agenția Domeniilor Statului are obligația ca împreună cu consiliile locale să încheie protocoale de predare-preluare a bunurilor imobile prevăzute la art. 1.*

Art. 3. — *Bunurile imobile ce fac obiectul prezentei legi pot fi închiriate de către consiliile locale, fără a li se schimba destinația.*

Art. 4. — *La data intrării în vigoare a prezentei legi, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1053 din 12 noiembrie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2005, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.”*

24. Autorul sesizării susține încălcarea dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind caracteristicile statului de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 34 alin. (1) și (2) privind dreptul la ocrotirea sănătății și obligația statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, precum și în art. 45 privind libertatea economică.

25. În vederea soluționării sesizării de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

26. Referitor la titularul dreptului de sesizare, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de Avocatul Poporului, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

27. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional și la obiectul controlului de constituționalitate, Curtea constată că legea criticată Legea privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de

asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară a fost adoptată, în procedură de urgență, de Camera Deputaților, Camera decizională, în data de 13 aprilie 2022, a fost depusă, în data de 19 aprilie 2022, la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii și trimisă spre promulgare, în data de 21 aprilie 2022. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 21 aprilie 2022. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, și că legea nu a fost promulgată de Președintele României, Curtea constată că sesizarea de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării celor două condiții.

28. În vederea analizării îndeplinirii de către prezenta sesizare a celei de-a treia condiții de admisibilitate — obiectul controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului —, Curtea constată că obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, acesta vizând Legea privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, lege adoptată de Parlament, dar nepromulgată.

29. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității legii criticate.

30. Analizând conținutul normativ al legii criticate, precum și criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea observă că, în esență, aceste critici vizează încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 45 din Constituție din perspectiva omisiunii legiuitorului de a reglementa norme tranzitorii prin care să se stabilească reguli și termene adecvate în care destinatarii reglementării în materie să se conformeze noilor obligații impuse de legiuitor.

31. Curtea reține că, în jurisprudența sa, a mai examinat problema încălcării principiului securității juridice ca urmare a absenței unor norme tranzitorii în cuprinsul legii supuse controlului de constituționalitate, constatând neconstituționalitatea unei asemenea reglementări eliptice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 846 din 18 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 19 ianuarie 2021).

32. Cu acel prilej, în ceea ce privește principiul previzibilității legii, Curtea a reținut că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate. Cu privire la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*, paragraful 55), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times*

împotriva Regatului Unit, paragraful 49). Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă.

33. Curtea a subliniat că impunerea de reguli noi fără reglementarea unei soluții legislative pentru situația tranzitorie care să permită destinatarilor normei să se conformeze noilor cerințe legislative demonstrează lipsa de previzibilitate și de coerență legislativă și este contrară principiului securității raporturilor juridice civile, care constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept. Omisiunea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil în domeniu reprezintă, astfel, o încălcare a exigențelor constituționale care consacră principiul securității juridice și a principiului încrederii legitime, principii care impun legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite.

34. Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, și Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, Curtea Constituțională a reținut că, deși nu este în mod expres consacrat de Legea fundamentală, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. În legătură cu acest principiu, instanța europeană a reținut că „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice” (Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în *Cauza Androne împotriva României*, paragraful 44, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în *Cauza Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99). Curtea europeană a mai statuat că, „odată ce a fost adoptată o soluție de către stat ea trebuie implementată cu o claritate și o coerență rezonabile pentru a evita pe cât posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept” (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în *Cauza Păduraru împotriva României*, paragraful 92). Curtea Constituțională, prin jurisprudența sa, precum și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, Hotărârea din 5 ianuarie 2000, pronunțată în *Cauza Beyeler împotriva Italiei*, paragraful 109) au statuat că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

35. Nu în ultimul rând, Curtea Constituțională a subliniat că potrivit art. 26 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „Proiectul de act normativ trebuie să cuprindă soluții legislative pentru situații tranzitorii, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări”. Or, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act

normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, s-a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „în România, respectarea (...) legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

36. Plecând de la aceste considerente de principiu, Curtea reține că, în prezenta cauză, legea criticată are ca obiect de reglementare, astfel cum rezultă din titlul său, două operațiuni juridice distincte: pe de o parte, reglementarea transferului administrării unor bunuri imobile aflate în proprietatea privată a statului de la Agenția Domeniilor Statului către consiliile locale, iar, pe de altă parte, abrogarea unui act normativ.

37. Astfel, Curtea reține că, prin aplicarea dispozițiilor art. 4 din legea criticată, odată cu intrarea în vigoare a acestei legi, reglementările cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2005, se abrogă. În esență, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2004 reglementează cu privire la vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară, stabilind categoriile de bunuri care pot face obiectul vânzării, acestea fiind identificate în anexa la ordonanță. De asemenea, actul normativ menționat instituie reguli privind vânzarea bunurilor imobile identificate în anexă, sub aspectul autorității ce are calitate de vânzător (Agenția Domeniilor Statului), stabilirea prețului, constituirea de garanții pentru asigurarea plății, interdicția schimbării destinației bunurilor imobile — clădiri și terenuri aferente — cumpărate în condițiile ordonanței de urgență, destinația sumelor obținute din vânzarea bunurilor imobile — clădiri și terenuri aferente —, respectiv bugetul de stat. Totodată, se instituie regula concesiunii bunurilor imobile care nu pot face obiectul vânzării.

38. Din examinarea legii criticate Curtea observă, totodată, că aceasta cuprinde reglementări referitoare la transferul administrării bunurilor imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, bunuri aflate în proprietatea privată a statului, constând în sedii ale circumscripțiilor sanitar-veterinare, locuințe de serviciu și anexele inseparabile. Astfel, potrivit art. 1 din legea criticată, aceste bunuri trec din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale pe a căror rază teritorială se află acestea. Art. 2 din legea criticată reglementează obligația Agenției Domeniilor Statului ca împreună cu consiliile locale să încheie protocoale de predare-preluare a bunurilor imobile prevăzute la art. 1, iar art. 3 din lege instituie posibilitatea consiliilor locale de a închiria bunurile respective, stabilind, totodată, obligația de a nu li se schimba destinația. Spre deosebire de reglementarea pe care o abrogă, legea nu cuprinde o anexă care să identifice în concret bunurile vizate, acestea fiind desemnate generic prin sintagma „bunurile imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară [...] constând în sedii ale circumscripțiilor sanitar-veterinare, locuințe de serviciu și anexele inseparabile, precum și terenurile aferente”. Astfel, cu privire la bunurile imobile, la care legea face referire, nu sunt indicate datele de identificare a bunului care face obiectul administrării [spre exemplu, denumirea circumscripției sanitar-veterinare actuale, adresa imobilului (localitatea), numărul de inventar, suprafața desfășurată a clădirii].

39. În jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 203), Curtea

Constituțională a reținut că rigoarea caracteristică normelor de tehnică legislativă impune respectarea unor exigențe minimale, în vederea asigurării legalității mecanismului de transfer reglementat, și anume: indicarea, pentru fiecare bun în parte, a titularului dreptului de administrare; individualizarea bunurilor, în sensul precizării numărului de carte funciară, inclusiv prin realizarea măsurătorilor cadastrale în vederea înscrierii imobilelor respective în cartea funciară; stabilirea unei valori de inventar actualizate/reale a bunurilor supuse transferului și, în general, utilizarea unui stil clar și concis, propriu operațiunilor juridice reglementate.

40. Or, legea criticată creează incertitudine cu privire la bunurile vizate, cu afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) sub aspectul legalității, dar și securității raporturilor juridice, în componenta sa referitoare la claritatea, precizia și previzibilitatea legii.

41. În plus, legea criticată nu prevede reguli cu privire la imobilele ce fac obiectul legii, care fac încă obiectul unor contracte de concesiune potrivit art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2004 și sunt afectate desfășurării de activități de asistență sanitar-veterinară, nefiind stabilit subiectul de drept care urmează să exercite drepturile și obligațiile Agenției Domeniilor Statului ce decurg din aceste contracte, și nici cu privire la efectele juridice produse în raport cu alte reglementări existente în fondul activ al legislației (spre exemplu, art. 214—216 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 7 iunie 2001). De asemenea, legea criticată nu stabilește un cadru normativ cu privire la situația circumscripțiilor sanitar-veterinare aflate în curs de vânzare, pentru care s-au întocmit/urmează să se întocmească rapoarte de evaluare, în vederea încheierii contractelor de vânzare, și nici cu privire la bunurile vizate ce fac obiect al unor eventuale litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

42. În consecință, Curtea constată caracterul lacunar, lipsit de precizie și previzibilitate al reglementării, care creează insecuritate juridică, dar și riscul de a lăsa nereglementate aspecte în legătură cu un domeniu de importanță națională cum este activitatea de asistență sanitar-veterinară, sub aspectul condițiilor materiale în care se desfășoară această activitate, condiții pe care statul trebuie să le asigure, potrivit art. 135 alin. (2) lit. a) și f) din Constituție. În acest sens, relevante sunt și dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 31 ianuarie 2004, potrivit căreia „*Apărarea sănătății animalelor, protecția animalelor, prevenirea transmiterii de boli de la animale la om, siguranța alimentelor de origine animală destinate consumului uman, salubritatea furajelor pentru animale și protecția mediului, în raport cu creșterea animalelor, constituie o problemă de stat [...]*”, precum și ale art. 3 din același act normativ, potrivit căreia: „*Statul sprijină activitatea de apărare a sănătății animalelor, de supraveghere, prevenire și control al bolilor ce se pot transmite de la animale la om, prin asigurarea cadrului instituțional și juridic, a resurselor financiare, a bazei tehnico-materiale necesare pentru desfășurarea în condiții optime a activităților din domeniul sanitar-veterinar.*”

43. Cele expuse mai sus denotă grave probleme de tehnică legislativă, cu repercusiuni asupra calității legii, destinatarii normei, respectiv persoanele fizice sau juridice care desfășoară activități sanitar-veterinare, Agenția Domeniilor Statului și consiliile locale pe a căror rază teritorială se află bunurile ce fac obiectul de reglementare al legii, neputând cunoaște, în mod obiectiv și rațional, conduita pe care trebuie să o adopte în raport cu noua ipoteza normativă. O atare modalitate de redactare demonstrează o lipsă de coerență a reglementărilor prezentate

în raport cu cadrul juridic preexistent și creează premisele unei aplicări discreționare a legii, cu implicații asupra domeniului privat al statului, având drept consecință înfrângerea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

44. De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 1 din legea criticată se referă la transferul administrării unor bunuri aflate în proprietatea privată a statului, transfer ce are loc de la o instituție publică de la nivel central (Agenția Domeniilor Statului — instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral de la bugetul de stat, în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, potrivit art. 4 din Legea nr. 268/2001) către autorități ale administrației publice locale (consilii locale).

45. Referitor la dreptul de administrare a bunurilor proprietate privată a statului, relevante sunt dispozițiile art. 362 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, potrivit căreia bunurile proprietate privată a statului pot fi date în administrare, iar, în acest caz, dispozițiile privind darea în administrare a bunurilor aparținând domeniului public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se aplică în mod corespunzător. În lumina acestor dispoziții și având în vedere art. 299 din Codul administrativ și art. 867 din Codul civil, precum și art. 15 lit. d) din Codul administrativ, potrivit căruia Guvernul exercită funcția de administrare a proprietății statului, prin care se asigură administrarea proprietății publice și private a statului, precum și gestionarea serviciilor pentru care statul este responsabil, se reține că darea în administrare a bunurilor proprietate privată a statului se realizează prin hotărâre a Guvernului.

46. În prezenta cauză, instrumentul juridic prin intermediul căruia este realizat acest act de punere în valoare a bunurilor proprietate privată a statului a fost greșit ales. Darea în administrare a unor bunuri imobile proprietate privată a statului, vizate de legea criticată, nu poate fi impusă și/sau realizată prin lege, operațiune care ține de gestionarea proprietății private a statului, ceea ce înseamnă că aceasta va fi realizată printr-un act administrativ.

47. Așadar, Parlamentul nu se poate subroga în competența originară a Guvernului, de a administra proprietatea privată a statului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 777 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1011 din 20 decembrie 2017, paragraful 29), iar intervenția legislativă a Parlamentului în această materie este de natură să ducă la încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și art. 102 privind rolul Guvernului. Acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități și transformarea acesteia în autoritate publică executivă (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 684 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1185 din 7 decembrie 2020, paragraful 38).

48. Curtea observă că în același sens este și Avizul nr. 800 din 12 august 2020 al Consiliului Legislativ, care a avizat negativ propunerea legislativă, reținând lipsa de rigoare normativă a sintagmei „*trec din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale*”, precizând că dreptul de administrare a bunurilor proprietate privată a statului se constituie prin hotărâre a Guvernului.

49. De asemenea, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată, paragrafele 183—185), Curtea Constituțională a reținut că bunurile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale sunt supuse regulilor de drept comun, însă, dată fiind caracteristica statului sau a unităților administrativ-teritoriale de a fi atât persoane juridice civile, cât și subiecte de drept public, regimul juridic de drept

comun al bunurilor din domeniul privat al acestora este marcat de elemente de drept public [a se vedea în acest sens art. 355 și art. 362 alin. (3) din Codul administrativ]. Totodată, raporturile dintre autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale nu sunt raporturi de subordonare, ci de colaborare, în virtutea principiului autonomiei locale. Astfel, raporturile dintre cele două categorii de autorități publice, în privința transferului bunurilor din domeniul privat al statului în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, nu pot fi decât de natură contractuală, însă nu în sensul dreptului comun, ci marcate de scopul și destinația acestor bunuri, care, spre deosebire de cele din domeniul public, pot fi exploatate în scopul realizării unui profit, destinat tot realizării intereselor generale ale societății.

50. Așadar, având în vedere atât regimul juridic mixt al bunurilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cât și natura raporturilor dintre autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale, Curtea a reținut că, în privința transferului acestor bunuri între domeniul privat al statului și cel al unităților administrativ-teritoriale, este necesar acordul autorităților deliberative ale administrației publice locale (consilii locale sau județene).

51. În aceste condiții, mecanismul de transmitere a proprietății unor bunuri din domeniul privat al statului în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, prin efectul legii și fără existența acordului unităților administrativ-teritoriale, reprezintă o încălcare a principiului constituțional al autonomiei locale, reglementat prin art. 120 alin. (1) din Constituție, care privește atât organizarea și funcționarea administrației publice locale, cât și gestionarea, sub propria responsabilitate, a intereselor colectivităților pe care autoritățile publice le reprezintă.

52. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea precizează că măsura reglementată, prin care statul păstrează dreptul de proprietate privată și conferă dreptul de administrare unei autorități a administrației publice locale, presupune constituirea acestuia prin acte juridice de drept administrativ, în cadrul unor raporturi de subordonare. În absența acordului consiliilor locale cu privire la exercitarea administrării, se creează premisele încălcării principiului autonomiei locale, consacrat de art. 120 din Constituție. De asemenea, reglementarea prin lege a posibilității consiliilor locale de a valorifica bunurile vizate doar sub forma închirierii, cu excluderea *de plano* și fără nicio motivare a celorlalte modalități

de exercitare a dreptului de proprietate privată a statului, ignoră prerogativele și rolul autorităților administrației publice locale, înțelese prin prisma aceluiași principiu.

53. În consecință, Curtea constată că legea criticată, în ansamblul său, instituie un mecanism derogatoriu imprecis de la legi-cadru în materia proprietății și a dreptului de administrare, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și Legea nr. 287/2009 privind Codul civil. Astfel, respectarea legilor este o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv. Or, eludarea cadrului normativ preexistent și modul confuz și imprecis de operare a derogărilor realizate prin legea criticată de la acesta reprezintă o încălcare de către Parlament a obligațiilor impuse prin art. 1 alin. (5) din Constituție. O atare conduită pune semne de întrebare cu privire la securitatea raporturilor juridice, întrucât echivalează cu posibilitatea autorităților publice de a ocoli cadrul legal oricând și în orice condiții. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept, în sensul prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2), conform cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*” (a se vedea Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011).

54. În final, Curtea reține că simpla reglementare, prin art. 3 din lege, a obligației de a păstra destinația bunurilor imobile ce fac obiectul legii criticate, neînsoțită de instituirea unui cadru juridic previzibil și coerent, care să asigure stabilitatea raporturilor juridice în domeniul activității sanitar-veterinare, atrage și încălcarea libertății economice și a obligației statului de a lua măsuri pentru asigurarea sănătății publice.

55. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că legea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului securității juridice și a exigențelor de calitate a legii, a principiului separației puterilor în stat, a rolului Parlamentului și a rolului Guvernului, precum și a principiului autonomiei locale, stabilite de art. 1 alin. (3) și (5), art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1), art. 102 și art. 120 alin. (1) din Constituție, precum și cu afectarea libertății economice (art. 45 din Constituție), a obligației statului de a asigura crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție și a condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții [art. 135 alin. (2) lit. a) și f) din Constituție], precum și de a lua măsuri pentru asigurarea sănătății publice [art. 34 alin. (2) din Constituție].

56. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și constată că Legea privind transmiterea unor bunuri imobile destinate activităților de asistență sanitar-veterinară, aflate în proprietatea privată a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea consiliilor locale, precum și pentru abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2004 privind vânzarea bunurilor imobile în care se desfășoară activități de asistență sanitar-veterinară este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 iunie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Criteriilor și metodologiei privind selecția personalului în vederea participării la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.101/2011

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Legea nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Criteriile și metodologia privind selecția personalului în vederea participării la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.101/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 15 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 11 alineatul (3), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) anexa nr. 2 — pentru încadrarea funcțiilor de ofițeri;
b) anexa nr. 2¹ — pentru încadrarea funcțiilor de subofițeri și maiștri militari.”

2. La articolul 27, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru participarea la concursul de selecție, personalul își exprimă opțiunea pentru încadrarea unei singure funcții prin raport personal adresat comandantului/șefului unității militare

5. La anexa nr. 1, punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Criterii	Condiții	Modul de verificare	Structura care verifică
„6.	Evaluarea nivelului de pregătire fizică	Condițiile impuse, conform legislației, pentru efectuarea testului de evaluare a nivelului de pregătire fizică	Verificarea se realizează conform art. 114 alin. (1) din Regulamentul educației fizice militare, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.149/2012, cu modificările și completările ulterioare — admis/respins	Structura stabilită de art. 114 alin. (1) din Regulamentul educației fizice militare, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.149/2012, cu modificările și completările ulterioare”

6. Anexele nr. 2 și 2¹ se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 la prezentul ordin.

Art. II. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. IV. — Criteriile și metodologia privind selecția personalului în vederea participării la misiuni și operații în afara teritoriului

din care face parte, întocmit conform modelului prevăzut în anexa nr. 3¹.”

3. La articolul 31 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) evaluarea nivelului de pregătire fizică, conform Regulamentului educației fizice militare, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.149/2012, cu modificările și completările ulterioare;”

4. La articolul 31 alineatul (2), după litera f) se introduce o nouă literă, litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) contestarea de către candidați a aplicării criteriilor de ierarhizare, în 24 de ore de la data luării la cunoștință, prin întocmirea unui raport personal, transmis ierarhic șefului Direcției personal și mobilizare, care nominalizează o comisie pentru soluționarea contestației, ce comunică contestatarului modalitatea de rezolvare a acesteia în maximum 10 zile lucrătoare de la data înregistrării sale la Direcția personal și mobilizare;”

statului român, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.101/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 15 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezentul ordin, se vor republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

p. Ministrul apărării naționale,
Eduard Bachide,
secretar de stat

**CRITERII DE IERARHIZARE
pentru încadrarea funcțiilor de ofițeri**

Nr. crt.	Criteriul	Nivel	Punctaj
1.	Funcții îndeplinite prin numire sau împuternicire (minimum 12 luni consecutive) — se punctează o singură funcție din fiecare categorie	Comandant de pluton/similar	1
		Loțiitor al comandantului de companie/similar	1
		Comandant de companie/similar	2
		Comandant batalion, regiment/similar	3
		Funcție de execuție comandament structuri de nivel 1 și 2	1
		Funcție de conducere comandament structuri de nivel 1 și 2	2
		Funcție de execuție comandament structuri de nivel 3 și 4	2
		Funcție de conducere comandament structuri de nivel 3 și 4	3
2.	Studii/Cursuri	Studii universitare cu diplomă de licență, absolvite în instituții militare de învățământ	2
		Master de conducere interarme absolvit la Universitatea Națională de Apărare sau în străinătate și echivalat ca atare	2
		Curs avansat/similar	1
		Curs de stat major/similar	1
		Curs de conducere a operațiilor multinaționale întrunite — JOINT	2
3.	Participarea la misiuni/operații în afara teritoriului statului român (pentru o perioadă de minimum 120 de zile consecutive) sau încadrarea unui post permanent în străinătate (se punctează o singură dată)		1
4.	Decorații naționale (ordine, cruci și medalii)		2
5.	Participarea la misiuni/operații în afara teritoriului statului român (pentru o perioadă de minimum 120 de zile consecutive)	3 misiuni	- 2
		4 sau mai multe misiuni	- 3

NOTE:

1. Pentru ofițerii specialiști, cum ar fi justiție militară sau medicină, cursurile absolvite în domeniul de specialitate cu durata mai mare de o lună se punctează o singură dată cu 2 puncte, indiferent de numărul cursurilor absolvite.

2. Pentru ofițerii proveniți din maiștri militari/subofițeri se punctează funcțiile/cursurile îndeplinite/absolvite ca ofițeri.

3. (1) În situația în care mai mulți candidați obțin același punctaj, se stabilesc următoarele criterii de departajare:

a) competența lingvistică — are prioritate candidatul cu cel mai ridicat nivel al cunoștințelor, conform certificatului de competență lingvistică valabil, minimum nivel 2.2.2.2, acordat în conformitate cu STANAG 6001, iar în situația în care niciunul dintre candidați nu deține acest certificat, ierarhizarea se face în baza punctajului obținut la testul de plasament;

b) experiența profesională, dobândită în țară sau străinătate, prin îndeplinirea atribuțiilor fișei postului din teatrul de operații unde urmează să desfășoare activitatea, cu câte 1 punct pentru fiecare an de experiență;

c) participarea la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, așa cum sunt definite în Legea nr. 121/2011, cu modificările și completările ulterioare, prioritate având candidatul cu cele mai puține participări.

(2) Dacă după aplicarea criteriului de la alin. (1) lit. a) se menține egalitatea, se aplică criteriul de la alin. (1) lit. b). În situația în care nu se realizează departajarea candidaților după aplicarea criteriului de la alin. (1) lit. b), se aplică criteriul de la alin. (1) lit. c).

**CRITERII DE IERARHIZARE
pentru încadrarea funcțiilor de subofițeri/maiștri militari**

Nr. crt.	Criteriul	Nivel	Punctaj
1.	Funcții îndeplinite prin numire sau împuternicire (minimum 12 luni consecutive) — se punctează o singură funcție din fiecare categorie	Comandant de grupă/similar	1
		Loțiitor al comandantului de pluton/similar	1
		Comandant de pluton/similar	2
		Subofițer de companie/de comandă	2
		Administrator/Șef depozit	1
		Subofițer de stat major structuri de nivel 1 și 2	1
		Subofițer de stat major structuri de nivel 3 și 4	2

Nr. crt.	Criteriul	Nivel	Punctaj
2.	Studii/Cursuri	Studii postliceale, absolvite în instituții militare de învățământ	2
		Curs de plutonier major/maistru militar clasa a II-a	1
		Curs de plutonier adjutant/maistru militar clasa I	2
3.	Participarea la misiuni/operații în afara teritoriului statului român (pentru o perioadă de minimum 120 de zile consecutive) sau încadrarea unui post permanent în străinătate (se punctează o singură dată)		1
4.	Decorații naționale (ordine, cruci și medalii)		2
5.	Participarea la misiuni/operații în afara teritoriului statului român (pentru o perioadă de minimum 120 de zile consecutive)	3 misiuni	- 2
		4 sau mai multe misiuni	- 3

NOTE:

1. Pentru specialiști, cum ar fi medicină, cursurile absolvite în domeniul de specialitate cu durata mai mare de o lună se punctează o singură dată cu 2 puncte, indiferent de numărul cursurilor absolvite.

2. (1) În situația în care mai mulți candidați obțin același punctaj, se stabilesc următoarele criterii de departajare:

a) competența lingvistică — are prioritate candidatul cu cel mai ridicat nivel al cunoștințelor, conform certificatului de competență lingvistică valabil, minimum nivel 2.2.2.2, acordat în conformitate cu STANAG 6001, iar în situația în care niciunul dintre candidați nu deține acest certificat, ierarhizarea se face în baza punctajului obținut la testul de plasament;

b) experiența profesională, dobândită în țară sau străinătate prin îndeplinirea atribuțiilor fișei postului din teatrul de operații unde urmează să desfășoare activitatea, cu câte 1 punct pentru fiecare an de experiență;

c) participarea la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, așa cum sunt definite în Legea nr. 121/2011, cu modificările și completările ulterioare, prioritate având candidatul cu cele mai puține participări.

(2) Dacă după aplicarea criteriului de la alin. (1) lit. a) se menține egalitatea, se aplică criteriul de la alin. (1) lit. b). În situația în care nu se realizează departajarea candidaților după aplicarea criteriului de la alin. (1) lit. b), se aplică criteriul de la alin. (1) lit. c).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

